

[Erhard Jakobsen]

ville vel nok være rimeligt, om fremskridtspartiet, inden man forbereder sig på, hvor meget man skal kræve af denne regering i året 1983 af besparelser, lige betænkte, at den forrige regering gik ikke af i december 1981, men gik af for godt og vel en måned siden.

En stor del af de besparelser, der skal gennemføres, skal ikke gennemføres på statens konti, men skal gennemføres i nogle kommuner, hvor man allerede i disse uger er ved at lægge sidste hånd på værket, hvad angår budgettet. Hvordan i alverden kan nogen forestille sig, at der kan vendes op og ned på det i løbet af så kort tid? Enhver, der har med tingene at gøre ude i kommunerne, ved, at det kan der ikke. Det skal vel tages med i de betingelser, man giver den nye regering for at samarbejde.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Jeg forstår godt, at hr. Erhard Jakobsen mener, at det er nødvendigt at spare ude i kommunerne, ude i amterne. Det er fremskridtspartiet enig med hr. Erhard Jakobsen i. Når hr. Erhard Jakobsen siger, at det vil være vanskeligt at gennemføre allerede fra 1983, fordi man jo nu har lagt budget ude i kommunerne, så har hr. Erhard Jakobsen delvis ret. Men det problem kunne vi være kommet ud over, hvis centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, det konservative folkeparti og venstre i forbindelse med aktstykket i august måned vedrørende udskrivningen til kommunerne havde meddelt, at man ikke skulle forvente at få så store bloktilskud fra staten. Men på det tidspunkt var centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, det konservative folkeparti og venstre enige med den socialdemokratiske regering i, at man blot skulle sige ja til at give det store bloktilskud til kommunerne. Det kan hr. Erhard Jakobsen læse om i forhandlingerne fra finansudvalget. Det var altså dér, den første fejl blev begået, men man var blevet gjort opmærksom på det på det tidspunkt.

Barsøe-Carnfeldt (UP):

Regeringen har fremlagt sit oplæg til en politik, som ser ud til at kunne virke i den rigtige retning til forbedring af Danmarks situation. Men forslagene, som vedrører ind-

greb i de løbende overenskomster, karensdage og sygedagpenge, bør give anledning til yderligere forhandling, bl. a. med deltagelse af personer med relationer til det praktiske arbejdsmarked. Skulle der vise sig en mulighed for forhandling, vil jeg med meget stor interesse meget gerne deltage i en sådan.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu skal det være lettere at være dansker, blev der sagt. Nu skal den enkeltes initiativ og ansvarsfølelse over for sin egen situation fremmes. Nu skal de huller stoppes, som lader det offentlige penge flyde til folk, der burde kunne klare sig selv. Alt det sagde statsministeren manende i sin åbningstale.

Jeg vil her dykke ned i et af de huller, der nu skal stoppes til. Det er blot et lille hul i den store sammenhæng, men det er et hul, der er af stor betydning for den enkelte lønarbejder.

For mig er det helt uforståeligt, at ansvarsfølelse og initiativ skulle handle om at gå på arbejde, når man er småsløj, når man er syg, og når man er utilpas. Det lægger regeringens forslag til lov om begrænsning af løn under sygdom og forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom nemlig op til. For mig at se er indførelsen af en karensdag et kæmpetilbageskridt af format. Det er – for at sige det ligeud – skat på sygdom. Og det er som sædvanlig de grupper i samfundet, der har dårligst råd, der vil blive hårdest ramt.

Kigger vi på statistikken, er det de kvindelige arbejdere, der har den største fraværsprocent. I første kvartal 1982 havde de gennemsnitlig én fraværsperiode. Det vil sige, de er syge 4 gange om året. Med den maksimale dagpengesats, vi har nu, er det 335 kr. om dagen, de mister, dvs. 1.340 kr. om året.

Men det er blot på denne ene konto. Der er mange andre konti, som netop rammer disse kvinder ekstra hårdt, i den politik, som regeringen kalder en ny politik. Der er lønstoppet, afskaffelsen af taktreguleringen, suspensionen af dyrtidsreguleringen, afskaffelsen af ungdomsydelsen, de dyre tandlægeregninger – hvis man da overhovedet har råd til at gå til tandlæge mere. Sådan kunne jeg desværre blive ved og ved.

Der er også mange andre lavtlønsgrupper, der vil blive ramt meget hårdt. Her tænker